

INFORMATOR

JUBILEJNA IZDAJA OB 35-LETNICI KLUBA SLOVENSКИH ŠTUDENTK IN ŠTUDENTOV GRADEC

SLOVENSKI DNEVI 2009

ODBOR KSŠŠG SE ŽE VESELI NA PESTER KULTURNI SPORED

Osebni spomini na KSŠŠG

Dolgoletna članica se spominja svojih najlepših trenutkov v našem klubu

KARIN ALMASY

DOSTI DOBRIH koncertov, branj, razstav, zabavnih večerov in zborovskih vaj se spomnim, dosti dobrih prijateljev in novih, zanimivih znancev. – To je naš Klub slovenskih študentk in študentov v Gradcu.

KLUB JE za večino klubašev ne samo prostor za žure in prireditve, temveč več kot le to: Vsak teden nam je zakajena, fiksa točka, brez katere marsikateri teden v študijskem letu ne bi bil tako zabaven in komunikativen. Ponavadi je vsaj enkrat na teden prostor, kjer se dobimo, pobegnimo za par ur vsakdanjim težavam, se družimo s svojimi, kjer se počutimo kot doma.

DOBRO VPRAŠANJE je, kdo je to sploh? O komu govorim? Kdo smo mi? V zadnjih letih sem videla marsikatero spremembo; novi ljudje so prišli, nekateri so nenadoma izginili, nekateri starejši klubaši so nas

postopoma, tiho, v malih korakih zapuščali, nekaterih Slovencev v Gradcu Klub na žalost ne zanima. A na srečo je prišla spet nova, mlada generacija v Klub. Občinstvo in sestava klubašev sta se stalno spreminjala: od časov, v katerih so Korošci prevladali do faz, v katerih je bilo dosti Štajercev. Trenutno nas je spet mnogo Korošcev/ koroških Slovencev, a v bistvu je to popolnoma vseeno. Klub je odprt vsem, ki se zanimajo za slovensko, študentsko kulturo, ki se radi družijo s somišljenki. Dostikrat se mi je zgodilo, da so me Neslovenci, ki sem jih povabila na kakšno prireditev v klub, spraševali: a sploh smem v ta klub, če nisem Slovenec? Rada bi še enkrat na to vprašanje odgovorila: Ja, saj mi nismo Burschenschaft! Vseeno, če prihajajo takšni ugovori od slovenske ali nemške strani – mišljenje v narodnih, nacionalnih kategorijah ni več aktualno ali vsaj naj bi bilo zastarelo in preseženo. Na žalost so te misli marsikdaj še zmeraj prisotne in lepo mi bi bilo, če bi to izginilo.

LAHKO BI povedala to ali ono anekdoto o klubu (kot bi lahko vsak starejši klubaš), pač iz svojega vidika – in kakor me že

izdaja moje ne ravno slovensko ime – iz neslovenskega vidika. Klub mi je bil odprt in mi je dobrodošel že nekaj let nazaj in v zadnjih letih mi je postal navezna točka, fiksni del mojega študentskega življenja. Skoraj bi ga imenovala domovina. KSŠŠG bogati Gradec; ustanove te vrste jamčijo za raznolikost in raznovrstnost, prav v tem prelepem mestu.

SICER PA, klub je garant za živo slovensko besedo in predstavlja mlado generacijo (koroških) Slovencev, Korošcev, Štajercev, Gradčanov, skratka Evropejcev. Naj ostane takšen kot je, naj ostane odprt, zanimiv, inovativen in komunikativen slovenski prostor!

VSE NAJBOLJŠE IN ČESTITKE K JUBILEJU, STARA BAJTA!

35 LET KSŠŠG

Ni važno kaj študiraš, ni važno kje si doma. Važna je naša skupna ljubezen do slovenskega jezika in kulture.

Slovensko petje

Kako je bilo s slovenskim petjem v Klubu slovenskih študentov v Gradcu?

Vodil sem zbor Kluba graških študentov od leta 1979/80, ko so pevci prejšnje zelo uspešne skupine povečini končali študij in Gradec zapustili. Prvo leto sem vodil moški zbor, drugo leto (1980/81) je pa nastal mešani zbor, kjer so prepevale med drugim Geli Ogris-Martič (Schellander), Godele van der Decken, Milica Gasser, Rozi Reichmann, Nada Inzko(Wutti), Franc Opetnik, Herbert Kulmesch, Fabijan Hafner, Roman Verdel, Bruno Petrišek...

[Bertej Logar o svojih doživetjih v klubu](#)

Malo o žogobrcu...

ŠPORTNO DELOVANJE v okviru Kluba je opazno od 80-ih let. Nogometno društvo "Turbošvasaparat", ki je večkrat uspešno nastopalo na raznih univerzitetnih prvenstvih, bi lahko pojmovali kot začetek športnega delovanja v našem društvu.

BORIS GALLOB v pogovoru s Christianom Metschino

IMPRESSUM

UREDNIŠTVO: KLUB SLOVENSКИH ŠTUDENTK IN ŠTUDENTOV GRADEC - 8010 GRADEC MONDSCHWEINGASSE 9

INFORMATOR

ODGOVORNI UREDNIK: SIMON OŠLAK

PROSTI SODELAVCI: KARIN ALMASY, BORIS GALLOB, HEMMA TILL, PATRIK VICMAN, METKA WAKOUNIG, BERTEJ LOGAR

LAYOUT: PETER OŠLAK

SLOVENSKO PETJE V KLUBU

Bertej Logar se spominja, kako je bilo s slovenskim petjem v Klubu v Gradcu

VODIL SEM zbor Kluba graških študentov od leta 1979/80, ko so pevci prejšnje zelo uspešne skupine povečini končali študij in Gradec zapustili. Prvo leto sem vodil moški zbor, drugo leto (1980/81) je pa nastal mešani zbor, kjer so prepevali med drugim Geli Ogris-Martič (Schellander), Godele van der Decken, Milica Gasser, Rozi Reichmann, Nada Inzko(Wutti), Franc Opetnik, Herbert Kulmesch, Fabijan Hafner, Roman Verdel, Bruno Petrišek, Boris Fugger, Tonej Reichmann, Šimej Čertov, Jokej Logar, Ludvik Karničar, idr. Štefan Kramer je bil naš predsednik. Nastopali smo po Koroškem, npr. aprila 1981 skupaj s kitaristi Danko Jukič in Mario Nardelli v Žvabeku in Št. Lipšu v moškem sestavu, na Štajerskem pozneje pa z božičnim koncertom. Naučili smo se precej posvetnih in poskočnih pesmi. **KER SE** študentje po končanem študiju vrnejo domov ali preselijo na delovno mesto, so študentovske skupine v sestavu kratkotrajne. Zadnji nastop te skupine so preprečili politični agitatorji: Nismo smeli zapeti ob inštalaciji novega škofa Kapelarija v graškem domu v Lechgasse. Prišel je spor tudi v zbor. Leta 1984 je nastal moški sekstet. Leta 1987 so prišli spet drugi pevci v Gradec. Do leta 1990 smo se naučili dosti pesmi in spet imeli lepo mešano skupino, s katero smo nastopali po Koroškem in v Sloveniji. Peli smo na Miklavževanju (Dobro jutro, dober dan, ljudske). Maja 1991 smo nastopili na Dunaju (mdr. Gallusovo Diligitur nemo, Certonovo Je ne lose dire). Junija 1991 smo peli na koncertu v Velikovcu pet pesmi, nato še na Humcu/Božjem grobu pet pesmi (koncert Gallusovih pesmi, ORF-radio je snemal in oddajal). V Gradcu smo

prepevali ob šponzijah ali raznih praznikov (šponzija Renate, ohcet Mirota in Mirjam). **MARCA 1992** smo imeli koncert v Klubu v Gradcu v manjšem okviru, nato smo se lotili pesmi Milke Harman ob njeni 90-letnici, ki smo jih junija v Pliberku in Velikov-

cu na koncertih peli (Zeleni Jurij, Mojim rožcam vodice, Vinski bratje, Oče hvala ti idr.). Peli smo na Univerzi za glasbo skupaj z oktetom Suha in nato še na ohceti Franca in Renate v Borovljah. **JESENI 1992** so se nam pridružili Polzer Vladimir z Mihevc Veroniko, Jop Barbara, Sajko Nina in Golavčnik Mihej. Pripravili smo koncerte februarja 1993 v Globasnici, lčovsu in Št. Lenartu, aprila pa na Djekšah in v Gradcu. **JESENI 1993** smo kakor navadno peli za miklavževanja in za božičnico v Klubu, februarja 1994 pa smo imeli koncerte v Žvabeku, Borovljah in Škocijanu. Povezavo smo imeli svojo, s šalami in dialogi (Nik+Barbara, Nik+Mihej, Fridl + Kristi-

jana itd.). Marca t.l. so nas povabili na revijo Koroška poje, kjer smo peli: Konj in traktor, Jaz pa no dekle imam in Good morning starshine. Imeli smo tudi snemanje za radio Maribor (Konj in traktor, Oče hvala ti, Semper pauper eris, Diligitur nemo, Zeleni Jurij) in priredili pevski seminar na Ptuju. Aprila smo imeli nastope na Slovaškem in Češkem (Bratislava, Brno, Praga, Trebič), maja pa v Florentinski dvorani v Gradcu (Glasbena univerza) in malo pozneje še pri maši v Leechkirche. Novembra 1994 smo graški študentje peli ob simpoziju Univerze v Gradcu, marca 1995 pa ob promociji Renate. Maja je uspešno zaključila študij Mirjam, Miro pa promoviral. Peli smo na ohceti Barbare in Jošija in ob šponziji Andreje. Tako smo ob veselju ob končanem študiju občutili istočasno žalost, ker so se poslavljali naučeni pevci iz Gradca.

LETA 1996 smo nastopili na prezentaciji knjige v graški deželni biblioteki (Landesbibliothek, Brenner), Nik Kert se je poslavljaj ob šponziji. Tako smo morali jeseni 1996 zbor graških študentov na novo postaviti. Prevladal je ženski spol in z nastopi je bilo najprej bolj težko. Imeli smo 25 vaj in v Klubu sodelovali pri prireditvah. Imeli smo nove pesmi, ki so bile prirejene tako, da so ženski glasovi lepo zveneli. Maja 1997 smo imeli prvi večji nastop na Slavistiki v Gradcu (Zlata ptička, Glažek rumeni, Kako bom ljubila, Tako dekle, O happy day).

KOT ŽENSKA skupina smo nato nadaljevali jeseni 1998. V Gradcu je močno prevladovali število ženskih študirajočih iz Koroške.

Predsedniški pozdrav vaše predsednice

ŠTUDIJSKO LETO se že spet končuje in upam si reči, da smo uspešno izpeljali naše prireditve in klubske večere. Skupaj smo peli, brali, se smejali, diskutirali, praznovali, čistili, gledali filme, se smejali, pospravljali in plesali.

ZDI SE mi, da je pomembnost kluba v tem, da povezuje popolnoma različne ljudi. Ni važno kaj študiraš, ni važno kje si doma in važno tudi ni koliko si star. Važna je naša skupna ljubezen do slovenskega jezika in slovenske kulture.

35 let družji študentke in študente, bomo to obletnico seveda temu primerno praznovali na Slovenskih dnevih, ki bodo 27. – 29. maja! Otvoritev bo v sredo zvečer in pel bo tudi naš zbor, ki se vsak ponedeljek pridno pripravlja na nastop. Povabili smo Mojco Kumerdej na branje in pokušali bomo vino iz Maribora. Imate pa tudi priložnost, da sodelujete pri naših delavnicah, ki ju vodita Majda Krivograd in Elvis Berljak. V petek pa bomo praznovali zaključek Slovenskih dnevov na Wallkanu.

IN KOT vi vsi veste, brez pomočnikov ni ničesar.

ZATO PA HVALA LEPA vsem, ki so nam pomagali omogočiti Slovenske dneve in Wallkan. **ZA 35.** rojstni dan kluba pa si želim, da bi nas obiskovalo in se nam pridružilo še več ljudi in da bo nam še naprej uspelo z našim delovanjem “podomačiti” naše skupno študentsko mesto.

ŽELIM VAM veliko veselja pri branju našega “Informatorja”, veliko uspeha pri izpitih in lepe počitnice! **SE VIDIMO** na Slovenskih dnevih ... **DANA SMRTNIK**, predsednica

Pozdrav urednika

V roki držite jubilejno izdajo našega ljubljenega Informatorja, za katerega pa nekateri novi klubaši sploh ne vejo, da je to v bistvu naš klubski časopis. Simon Ošlak

GRADec SICER na žalost nima morja, zato pa ima pristanišče. Klub slovenskih študentk in študentov v Gradcu ima svoje duri na široko odprte piva in kulture žejnim slovenskim študentom, pa tudi tem, ki jim usoda ni namenila slovenskega maternega jezika. **DOBRO SE** še spominjam, kako sem sam “...ko sem prišel v Gradec pojma nisem imel, da nekaj takšnega kot društvo za slovenske študente sploh obstaja...”

prišel v stik s Klubom. Bilo je davnega leta 2001, ko sem prišel študirat v Gradec in še pojma nisem imel, da nekaj takšnega kot društvo za slovenske študente sploh obstaja. Za njegov obstoj sem izvedel preko pisma, tedaj še v papirnati obliki. Sicer res ne vem, kako so izvedeli za moj naslov (zdaj seveda vem, da ima Klub dobro organizirano tajno službo, pred katero se

trese tudi Mossad), ampak bil sem srečen osebnega vabila in rad sem prišel v tisti od oljne peči zasmrajen klubski prostor, kjer so na nas čakale starešine in legende, tako da smo bili novinci čisto prestrašeni. Po prvem toplem pivu pa se je že izkazalo, da bo odtlej Klub tudi za nas, kot je bil že za prejšnje študente, postal pristanišče, ko si zaželimo veselo družbo.

V ROKI držite jubilejno izdajo našega ljubljenega Informatorja, za katerega pa nekateri novi klubaši sploh ne vejo, da je to v bistvu naš klubski časopis. Ni čuda, saj v zadnjem času ne izhaja več, kar se mi zdi škoda, saj sem bil osebno kar nekaj časa dosti povezan z izhajanjem Informatorja. Ko sem prvič v roke dobil ta klubski list, je to bil dobesedno le list, na prvi strani članek o nogometu, na drugi pa informacije o prireditvah. Kot bruc sem imel seveda še mnogo idealizma in pljunil v roke in s tedanjim predsednikom, Borisom Gallobom, in klubskim sarkastom, Jankom Partlom, začel izdajati klubski šasopis, ki si to ime tudi zasluži. To je bilo še v času, ko ni imel vsakdo internetnega

priključka in je zato bil časopis edini medij, preko katerega si lahko izvedel o klubskem delovanju. Časi se spreminjajo in dandanes je glavni vir informacij o klubskem dogajanju elektronski poštni nabiralnik. Vseeno pa mislim, da bi moral klubski časopis obstajati naprej, ne toliko kot vir podatkov, temveč kot medij za objavljanje različnih stališč na razne teme, ki se tičejo klubskega življenja in občin problematik, ki se nam zdijo pomembne. **RAVNO V** času, ko nemškonacionalci spet pridobivajo na moči in si drznejo vedno več spodrseljavev v smer nacionalsocializma, bi bilo pomembno, da bi imel KSŠŠG glasilo, v katerem bi lahko z vso odločnostjo izražali našo protifašistično usmerjenost in vsaj znotraj našega kroga sprožili debato, kako naj Klub kot študentska organizacija reagira na vedno bolj neznosno situacijo v tej državi. Samo dejstvo, da obstajamo še ni dovolj. Bojim se, da je Klub nekoliko zaostal v 20. stoletju, ko je denimo v 70-ih letih bilo resda še nekaj posebnega, da v mestu, kjer na vsakem kotu mrgoli nemškonacionalno burševstvo obstaja tudi slovenski klub, v katerem lahko poješ domače pesmi. Veselim se, da bodo letos spet Slovenski dnevi, vendar se mi to ne zdi dovolj.

RAD BI spet videl vitalno novinarsko in obče družbeno delovanje v obliki časopisa in političnih razprav na sejah in več stikov s študenti v Mariboru. Če Klub ne naveže ponovno stike z mariborskimi študenti, ki so že obstajali in nam prinesli veliko kulturne izmenjave, potem sam sebi škodo dela.

VSEM BRALCEM želim prijetno branje revitaliziranega relikta in mnogo zabave na letošnjih Slovenskih dnevih.

VAŠ UREDNIK, **SIMON OŠLAK**

KLUB IN LITERATURA

Literarni večer z mladim pesnikom Tomislavom Kišem

Hema Till

„A bi ti kaj prevedla?“, me je predsednica Kluba s temi besedami opozorila na branje, ki naj bi potekalo 15. januarja 2009 v klubskih prostorih. Z mislijo, da se bodo kmalu pričele božične počitnice in s še ne alkoholom v žilah, sem takoj odgovorila:”Ja, seveda, ni problem!” Niti sekundo za tem, sem že držala v rokah pesemsko zbirko Tomislava Kiša.

Šele pozneje sem si razbijala glavo, v kaj sem se pravzaprav spustila; v pustolovško spremembo ali v pustolovško katastrofo ...?

Še v avtobusu na poti domov, sem - radovedna kot sem seveda bila - na slepo prebirala nekaj pesmi, da bi dobila vpogled v slog pisanja in tematiko pesmi. Avtorja do zdaj še nisem poznala, zato sem tudi z velikim zanimanjem prebirala njegov življenjepis in ugotovila, da je še precej mlad presnik. Tomislav Kiš se je namreč rodil leta 1979 v Mariboru, kjer je na Pedagoški fakulteti doštudiral angleščino in filozofijo in leta 2006 diplomiral. Z literaturo se je začel ukvarjati leta 1992. Leta 2000 pa je prejel prvo nagrado Kulturnega društva ŠOUM (Študentska organizacija Univerze v Mariboru) in leta 2001 se je uvrstil med enajst finalistov državnega srečanja mladih literatov. Organiziral je tako imenovani Katarinin krog pesnic in pesnikov (skupina pesnikov in pesnic si je takšno ime dala v čast in zahvalo ameriške pisateljice Catherine Copich Van Noy). V tem krogu pišejo študenti in študentke anglistike in amerikanistike mariborske univerze pesmi in o njih razglabljaajo, oboje seveda v angleškem jeziku. Nastopili so že v Sloveniji, Avstriji in na Nizozemskem.

Pesniška zbirka, ki je bila predstavljena v Klubu, je tretja avtorska zbirka in se imenuje “Kremenov kamen s sonca” in obsega 40 pesmi, ki jih je razdelil v dva cikla “O božanstvih in pošastih” ter “Adelin vrt”.

Potek prevajanja je bil zame zelo razgiban. Nekatere pesmi sem zelo hitro prevedla in te so mi šle dobro od rok. Pri drugih pa sem morala veliko tuhtati, popravljati, nehati ter spet začeti ... se jim za kratek čas odpovedati ... se ponovno motivirati, raztrgati list, preden sem prišla do konca, se ponovno potruditi ... Konec koncev pa je bilo do 15. januarja prevedenih 9 pesmi. Ko sem takrat zvečer prišla v Klub, sem končno spoznala avtorja, ki sem ga do tedaj poznala samo iz slik in življenjepisa iz besedila na začetku. Sedel je ob topli peči, si grel roke in podplate, in pozdravil me je z veselim smehljajem. Lotila sva se dela. Govorila sva o pesmih, o prevodih, zaporedju branja nemških in slovenskih besedil in o izvoru najinih priimkov.

Menim, da je bil to lep in zanimiv literarni večer, in da je tudi publika zelo uživala ob branju. Če ne, pa je bil saj velik bife - okusna tolažba.

Kdor želi o Tomislavu Kišu izvedeti nekaj več, si naj prebere njegove pesmi, ki jih je Marjan Pungartnik opisal takole: „Poezija Tomislava Kiša je kot govor v svetli podzemni dvorani-votlini, kjer ni mogoče povsem razločevati med tem, kar govori pesnik, kar prinašajo odmevi njihovih besed, v vse to pa se zлива še šum nečesa, kar je lahko morje ali podzemna reka-jezero, kot šum sveta.”

ANINA ZGODBA

„Za majhne kupčke sreče sem šla
objet svoj bodičast vrt,
za veselje, za žalost in popolno predajo.
- Potrebovala sem to.“

Potem je nadaljevala s tem, kako je
srečna. Zares
sem ji lahko samo verjel.

„Resnično. Našla sem svoj rajski vrt, tam,
ob njegovem lovorovem grmu.“

Občutil sem, da je še veliko več
neizrečene tišine
shranjene v sivki.
Močna živahnost njenega govora me je
morala prepričati,
da je tam veličastno drevo,
veličastno ...

„Kar sem začutila, je nepopisno. On sam je
nepopisen. Ne vem njegovega imena.
Ime mi je Ana.“

DIE GESCHICHTE VON ANNA

„Für kleine Haufchen Glück habe ich
meinen stacheligen Garten umarmt,
aus Freude, aus Traurigkeit und aus
vollkommener Hingabe.
- Das habe ich gebraucht.“

Dann hat sie damit fortgesetzt, wie
glücklich sie ist. Ich
konnte ihr wirklich nur glauben.

„Wirklich. Ich habe meinen Garten Eden
gefunden, dort,
bei seinem Lorbeerstrauch.“

Ich spürte, dass noch viel mehr
unausgesprochene Stille
im Lavendel verborgen liegt.
Die starke Lebendigkeit ihres Geredes
musste mich überzeugen,
dass dort ein prächtiger Baum sein muss,
prächtig ...

„Was ich verspürte, ist unbeschreiblich. Er
selbst ist
Unbeschreiblich. Ich kenne seinen Namen
nicht.
Mein Name ist Anna.“

KLUB IN ZABAVA

Kam po napornem tednu?

Patrik Vicman

Pravijo, da so študijska leta resnično najlepša leta v našem življenju in zato moramo izkoristiti vsako dano priložnost, ki nam je ponujena. Da, potrdim lahko, z vsem srcem, da je temu tako in sem presrečen, da smem biti študent. Življenje me je po končani osnovni ter srednji šoli v Mariboru pripeljalo v Gradec, hm, le kdo bi si to mislil ... Še sam si takrat nisem znal predstavljati, niti sanjati nisem upal, da bom sedaj mojo dvaindvajseto obletnico dočakal prav tukaj, v vedno nasmejanem in sončnem Gradcu.

Študij zna biti naporna zadeva, ki zahteva od posameznika vlaganje truda v dani predmet, a edino, kar lahko naredimo, je to, da poleg obveznosti v (po)polnosti živimo življenje. Že od nekdaj zelo rad poudarjam, da je živeti življenje res edini kapital, ki ga lahko izkoristi vsak. Zelo se mi zdi pomembno, da negujemo prijateljske vezi, jih širimo ter poneseemo v daljni svet. Prijateljstvo je res pravi dar, zahvala pa gre docela našemu Klubu slovenskih študentk in študentov v Gradcu, ki ga vodi vedno nasmejana in polna idej predsednica Dana Smrtnik.

Klub deluje že 35 let in naloga Kluba je poleg druženja slovenskih in tujih študentov tudi ohranjanje slovenske besede in kulture. Ne manjkajo vsakotedenske zabave, klepeti, pogovori ... Kam torej po napornem tednu? Seveda v Klub nasmejanih študentk in študentov! Ob ponedeljkih nam študijski večer popestri klubski zbor, ki poteka pod dirigentsko palico Dane Smrtnik in Monike Breuss. Tako že v ponedeljek pozabimo na tegobe prvega študijskega dne in se prepustimo vižam slovenskih narodnih pesmi, ki jih prepevamo z vsem ponosom. Vaje trajajo dve uri, po vaji pa se prepustimo glasbi, zaplešemo v ritmu duha in preden nas spanje prevzame, je ura že polnoči. Kdor ne pride v Klub, temu je resnično lahko žal. Ko vstopiš v prostor kulture, druženja in veselja, te prevzame živahna glasba slovenskih ter balkanskih pevcev. Naslednji korak je pozdravljanje vseh znanih, na koncu pa si posameznik naroči ob bogati izbiri pijač pijačo. Pijače so za Gradec zelo poceni, ni pa lepšega, kot pa to, da nekdo nazdravi z njegovim slovenskim ali pa tudi avstrijskim prijateljem. Ure minevajo in minevajo, noč pa se prevesi v burno razpoloženje vedno živahnih Korošcev. Bogu sem hvaležen, da sem smel spoznati prekrasne Korošce, ki so me naučili, da je ravno živeti življenje pomembna vrlina, ki krepostno izvira samo iz srca. To so iskreni, živahni in odkriti ljudje, ki so med seboj zelo povezani, do drugih pa zavidljivo odprti- .

Klub slovenskih študentk in študentov še poleg vsakotedenskih druženj in plesov nudi tudi filmske in literarne večere, koncerte, razprave, najbolj priljubljena prireditve pa so nedvomno Slovenski dnevi, ki se po navadi odvijajo v drugi polovici meseca maja. Program zajema filmsko ter gledališko delavnico, literarni večer in pokušino vin, konec Slovenskih dni pa zaključí priljubljena t. i. Wallkan-zabava. Ne izpustite te možnosti iz rok, saj je edinstvena. Delavnice so za posameznika zelo poučne, seveda pa ne bo manjkalo smeha, dobre volje in motivacije.

Sedaj se moj čas pisanja tudi počasi izteka, besed pa o Klubu nikakor ne bi nikdar zmanjkalo. Lahko bi pisal, pisal, pisal, spisal pa ne bi končal. Vsem torej želim prijetno študijsko leto in ne pozabite nase – živite življenje in pridite v KSŠŠG in ne bo vam žal! Vedite, da je vsak dan v Klubu najlepši dan v našem študijskem življenju!

RADIO DVA
SLOVENSKA BESEDA NA KOROŠKEM
www.radio-dva.at

KLUB IN ŠPORT

Od Turbošvasaparta do danes...

Boris Gallob

Klub je nastal leta 1974 kot politični dejavnik, kajti razmerja na Koroškem in tudi na Štajerskem so bila Slovenkam in Slovencem vse drugo kot naklonjena. Že prej je obstajal slovenski študentski zbor v Gradcu, ki je aktiven vse do danes. Podobno izgleda na področju gledališke dejavnosti in filmske ustvarjalnosti. V naslednjih vrsticah pa se hočem osredotočiti na športno delovanje Kluba slovenskih študentk in študentov v Gradcu.

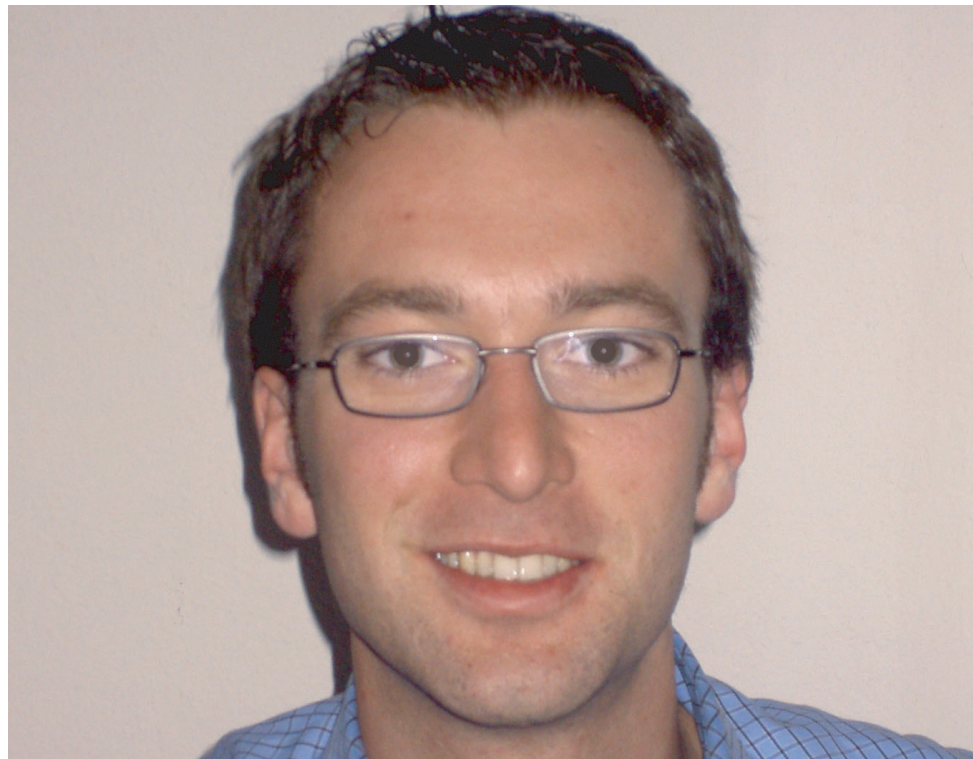
Športno delovanje v okviru Kluba je opazno od 80-ih let. Nogometno društvo “Turbošvasaparat”, ki je večkrat uspešno nastopalo na raznih univerzitetnih prvenstvih, bi lahko pojmovali kot začetek športnega delovanja v našem društvu. Moštvo so sestavljali študentje, nogometaši iz slovenskih klubov na Koroškem.

Od zgodnjih 90-ih pa je bila rezervirana športna dvorana. Tako so se klubašnje in klubaši med semestrom 2 uri tedensko posvetili igranju odbojke, nogometa ali košarke. Ne smemo podcenjevati pomembnosti skupnega obilkovanja prostega časa za izoblikovanje skupne identitete in s tem povezano identifikacijo z društvom.

V prostorski omejenosti klubskih prostorov, se vedno spet pojavljajo večeri na katerih se igra pikado, tarok ali black jack. V kolikor so to športne panoge prepustim presoji bralkam/bralcem. V namiznem nogometu pa so bili odigrani celo turnirji. Odbor KSŠŠG je imel več let športnega referenta. Tedaj je bil nekajkrat izveden „Tek na Schlossberg“, hišno goro Gradca.

Izpostaviti velja nogometni turnir leta 1998 za študentski pokal v Celovcu na igrišču nekdanjega Modestovega doma, kjer je KSŠŠG osvojil prvo mesto. Leto navrh je bilo v okviru slovenskih dnevov v Mariboru izvedeno športno srečanje nogometašev in košarkašev s Študentsko organizacijo v Mariboru. Nogometno tekmo je Klub izgubil, košarkaško pa dobil. Prav v teh panogah je bil Klub zastopan na univerzitetnih prvenstvih.

Posebnost se pa je v zadnjih letih razvila na področju nogometa. Jeseni 2008 je postalo klubsko moštvo “Eric the sharddd” podprvak na univerzitemem prvenstvu in letos v igredi se je ustanovilo lastno športno društvo. Pred dobrim mesecem je „Eric the sharDDD feat. Die Scherbe“ prvič kot društvo odigralo turnir in na predtekmovanju zasedlo dobro drugo mesto.

Mag. Christian Metschina, predsednik društva Eric the Sharddd, star 30 let, je študiral znanost obnovljivih virov na KF UNI Graz, zaposlen je kot strokovnjak za bioenergijo pri štajerski kmečki zbornici

Intervju

Pogovarjali smo se s predsednikom klubskega nogometnega društva “Eric the sharddd”

Boris Gallob

BORIS: CHRISTIAN Metschina, ti si predsednik društva “Eric the sharddd”, kako je prišlo do tega nenavadnega imena?

CHRISTIAN: LETA 1999 je moštvo Kluba sodelovalo pri Univerzitemnem nogometnem turnirju v dvorani. Če bi šli po tedanjem rezultatu bi bilo najbolj pametno, da bi vsi kar hitro nehali z nogometom. Toda opogumili smo se in nasljednje leto smo spet nastopili. Naš idol pa je od tedaj plavalec iz Ekvatorialne Gvineje Éric Moussambani. **TUKAJ JE** potrebna obširnejša razlaga. Moussambani, rojen 31. maja 1978, je nosil angleški vzdevek „Eric the eal“ (jegulja). Poznan je postal na olimpijskih igrah leta 2000 v Sydneyu. S časom 112,72 (!) sekund je zmagal svoj predtek na 100 metrov prosto, ker sta bila ostala nasprotnika diskvalificirana. Vzedevek ribe si je plavalec prav na tej tekmi pridelal, kajti gledalci in športni opazovalci so se na zadnjih Moussambani-ovih metrih bali, da on ne bi utonil. Dodatno velja omeniti, da se je Eric naučil plavanja šele osem mesecev pred nastopom v Avstraliji, doma pa je treniral v raznih potokih in v tedaj najdaljšem bazenu ekvatorialne gvineje z dolžino 20 ih metrov. Na naslednjih OI v Atenah pa Moussambani radi problemov z vizo ni smel nastopati, čeprav je svoj rekord do tedaj poboljšal za 60 sekund.

TAKO KOT Eric Moussambani smo tudi mi začeli s treningom in se od leta 2000 naprej imenovali Eric the Shark!. Kmalu navrh pa smo se razvili v Eric the sharddd (shardčrepinja). To pa zelo fajn paše, če pomislimo, da je prljubljena gostilna “Die Scherbe” v Gradcu takorekoč naš društveni lokal!

BORIS: KDAJ in kje je imelo društvo ustanovni občni zbor?

CHRISTIAN: DRUŠTVO je imelo ustovni občni zbor 17.04.2009 v okviru Nogometnega tabora v Rušah, v Sloveniji!

BORIS: KOLIKO članov ima društvo?

CHRISTIAN: DRUŠTVO ima do sedaj okoli 50 aktivnih članov. Število članov pa raste od dneva v dan. Vedno pa se veselimo novih članov in navijačev s strani KSŠŠG-ja.

Spletna stran www.ericthesharddd.eu.tt

nudi vse važne informacije za intresirane klubaše.

BORIS: KAKŠNE so glavne dejavnosti in cilji društva?

CHRISTIAN: DRUŠTVO, čigar dejavnost ni pridobitniška, ima naslednje namene:
- **OMOGOČATI** članom športno druženje (npr. nogometni turnirji)
- **ORGANIZIRATI** izlete na športne in kulturne prireditve
- **ZADOVOLJEVATI** potrebe po izobrazbi, razvedrilu in smiselnemu oblikovanju prostega časa

BORIS: SO tudi ženske včlanjene v društvo?

CHRISTIAN: PRIZNATI moram da je delež žensk začasno še zelo nizek. Seveda pa so tudi ženske prav prisrčno dobrodošle, da aktivno sodelujejo pri našem društvu Eric the Sharddd.

BORIS: A lahko ugotovim, da se je novo društvo razvilo iz dejavnosti v Klubu slovenskih študentk in študentov v Gradcu?

CHRISTIAN: ZELO lepo si ugotovil. Razvili smo se iz dejavnosti Kluba slovenskih študentk in študentov v Gradcu v okviru dolgoletnega, legendarnega tedskega malega nogometa.

TUDI DANDANES še igramo v torkih ob 18:30 v Akademikerhilfeheimu in vsak ki rad brca žogo je prav prisrčno povabljen da z nami trenira v prijaznem domačem ozračju.

BORIS: SI bil v času študija (in tudi po tem) aktiven v KSŠŠG?

CHRISTIAN: RAD se spominjam naših debat na številnih sejah ko smo bili še odborniki v KSŠŠG. Skoraj da mesečno smo debatirali o smislu nogometa v okviru klubskih dejavnosti. Legendarna izjava, nekdanjega odbornika Warum Markota, da je nogomet tudi kultura, pa je do danes nepozabna. V bistvu si študija ne bi mogel predstavljat brez dejavnosti v KSŠŠG-ju, bodi si nogomet, zbor, predavanja, diskusije pa seveda tudi fešte v Gradcu ali pa po Sloveniji.

BORIS: KAJ si želiš za KSŠŠG ob 35 letnici?

CHRISTIAN: OB 35letnici Klubu želim da bi študentke/študenti tudi v bodoče delovali tako motivirano kot do sedaj in da bi Klub ostal kraj kjer se lahko v domačem ozračju in maternem jeziku politizira, filozofira in debatira o važnih stvareh današnjega časa.

BORIS: KAKŠNO vlogo igra jezik v društvu “Eric the sharddd”?

CHRISTIAN: BREZ jezika človek ne more govorit - to je dejstvo. Člani kluba prihajajo iz Kitajske, Bosne, Slovenije, Nemčije in Avstrije. Stari pregovor pravi več jezikov znaš več veljaš.

KLUB IN POLITIKA

“Vsak hoče prispevati, veliko nas sedi v odboru, drugi pojejo v zboru, nekateri pa so »le« redni gostje...”

Metka Wakounig

Osem let je tega, odkar sem prvič prestopila prag prostorov KSŠŠG zaradi nam vsem znanega brucovanja. »Ta veliki« študentje so nas »ta male« najprej prav prsrčno pozdravili, nato pa so se začele igre, ki so bile deloma zelo zabavne, večinoma pa precej krute. Ampak preživeli smo. Pa še kako.

V teku let je klub vedno bolj postal pomembno središče socialnega življenja. Ne le fešte, temveč tudi kulturne prireditve kot branja in koncerti so nas teden za tednom vabile (in nas še vabijo) v klubske prostore. Nekateri večeri so se kdaj pa kdaj malo zavlekli, tako da je naslednje jutro bilo deloma težko, se skobacati iz postelje, toda kot študent se moraš na take stvari navaditi, nič ne pomaga.

KSŠŠG pa je seveda že vedno bil politično aktiven. Odkar sem del kluba, se je na tem področju veliko dogajalo, na primer demonstracije ali pa politične diskusije. En vrhunec tega političnega dela je bila zagotovo predstavitev knjige »Kärnten neu denken« decembra 2007, ko sta KSŠŠG obiskala Marjan Sturm (ZSO) ter Josef Feldner (KHD). Razvila se je zelo emocionalna diskusija in študentje se tudi niso bali, gosta konfrontirati z deloma provokativnimi vprašanji. Po mojem je ravno to en pomemben aspekt študentskega kluba: člani so mladi, politični in aktivni, hočejo se uveljaviti na tem svetu in se, če mora biti, ne izogibajo konfliktom. Seveda to ne pomeni, da je KSŠŠG kup radikalnih, brezglavih ekstremistov, nikakor ne. Študentje so povsem zmožni, rešiti spore na stvarni in trezni ravni.

Kar mi bo osebno ostalo v zelo dobrem spominu, so seveda Slovenski dnevi, ki smo jih leta 2006 po dolgih letih spet »reanimirali«. Videti je, da je ta majhen festival, poln različnih prireditev in gostov, imponiral tudi celovškemu klubu, saj so ga pred kratkim tudi tam prvič organizirali.

Odkar sem bolj ali manj del kluba, sem doživela štiri predsednike in dve predsednici, kar se mi zdi lep znak za aktivnost graških slovenskih študentov. Vsak hoče prispevati, veliko nas sedi v odboru, drugi pojejo v zboru, nekateri pa so »le« redni gostje na prireditvah. Klub pa seveda ni zaprta družba, prireditve lahko obišče vsakdo, novi obrazi so vedno dobrodošli – škoda je le, da tako malo ljudi »od zunaj« res pride. Kdaj pa kdaj se kdo slučajno zaide k nam, a takrat se ga tem bolj veselimo.

Skratka, KSŠŠG je že vedno bil in bo tudi ostal center za slovenske študente v Gradcu, ki se povsem osredotoča na politiko in kulturo – in ravno zato, ker imamo radi svojo kulturo in svoj značaj, ju radi delimo z in približamo ljudem, ki se zanimajo za naše

Komentar iz Celovca

Mojoče mi je pred kratkim povedal, da so koroški Slovenci tik po plebiscitu leta 1920 imeli priložnost, da južna Koroška postane kulturno avtonomna cona, kot jo imajo na primer Avstrijci v Italiji.

Peter Ošlak

Ker sem se kot novinar navadil preveriti izjave kogarkoli, sploh ko gre za tako sporne zadeve, sem se odločil, da pobrskam po knjigah, ki bi bile za to dejanje primerne. Pri iskanju čtiva sem naletel na zanimivo knjigo “Zgodovina koroških Slovencev od leta 1918 do danes”, ki jo je izdala Mohorjeva založba in smo jo kot dijaki prejeli v Slovenski gimnaziji v Celovcu.

Le kaj se je zgodilo, da sem pozabil na to knjigo. Res je. Nikoli nisem veljal za pridnega šolarja. Nasprotno. Po maturi sem celo zažgal kup šolskih knjig in s tem storil svoje prvo in zaenkrat tudi zadnje fašistično dejanje. Po poštenem premisleku sem se spomnil profesorja zgodovine, Štefana Pinterja, ki nam je pred leti izročil to knjigo. Kolikor se spomnim, se tedaj nismo lotili te knjige. Verjetno niti ni bilo potrebno, saj sem mnenja, da je med mladimi koroškimi Slovenci nešteto ljudi, ki bi znali recitirati člen 7 in bi ti nato še našeli prekrške rajnega deželnega glavarja Koroške Jörga Haiderja od njegove prve izvolitve na koroški prestol do večera njegove smrti.

Omenjena knjiga me je zelo razžalostila, saj o mladini koroških Slovencev ni bilo zapisano skorajda ničesar. Edinokrat se pojavi v podglavju 10.7.3.3 pod naslovom Delo z mladino. Cela dva stavka o mladini v knjigi, ki obsega 184 strani. Sramota pa taka!

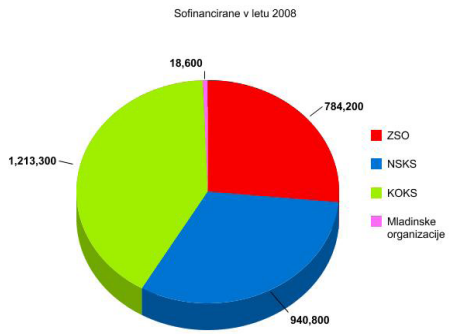
Ta knjiga je eden izmed neštetih primerov, ko so koroški političarji in kulturniki enostavno prezrli mladino. Saj ni čuda. Njihova generacija je pač nedosegljiva. Branili so table, organizirali so masovne shode za uresničitev pravic slovenske narodne skupnosti na Koroškem in predvsem pa jih danes, ko so na vplivnih položajih, ne zanimajo obrobni kot je mladina. Ah kje, oni se še vedno borijo za preživetje slovenstva na senčni strani Karavank. Ali res pričakujete, da imajo samo minutico, da bi se nam študentom pridružili na pivo in z nami prediskutirali teme, ki so nam pri srcu!?

Nezanimanje za mladino s strani političnih zastopnikov in kulturnih menedžerjev, me spremlja odkar se angažiram v mladinskih organizacijah. Sprva sem doživel propad Koroške dijaške Zveze (KDZ), z nekdanjim predsednikom KSŠŠG-ja Romanom Kraigerjem sva se borila za preživetje graškega Kluba in v Celovcu smo zavezani za odplačilo kredita, ki smo ga dobili za gradnjo klubskih prostorov v kleti Zveze slovenskih organizacij (ZSO).

Očitno še vedno prevladuje mnenje, da mladina ne potrebuje denarja za kulturno delovanje, saj vsak bend pridet žagati zas-tonj, vsak literat samo čaka na klic kakšnega klubaša, da se odpravi na pot - jasno, za narodov blagor pač.

Matija Wutti in Rudi Kullnig sta pred nedavim izračunala kolikšen delež proračuna za sofinanciranje urada za Slovence v zamejstvu in po svetu za koroške Slovence prejmejo mladinske in študentske organizacije. V letu 2008 so mladinske organizacije prejele pičlih 18.600€. Koordinacijski odbor koroški Slovencev (KOKS) razpolaga z 1.213.300€, Narodni svet koroških Slovencev (NSKS) z 940.800€, in Zveza slovenskih organizacij

z 784.200€. O tem, kako se financira Skupnost koroških slovencev (SKS), pa nimam pojma.

Le kam gredo te nore vsote? Domnevam, da levji delež požrejo infrastrukture posameznih organizacij, ostalo pa za ohranjanje tradicionalnih “dobrin” koroškega slovenstva. Naj še omenim, da gre pri navedenih vsotah le za proračun, ki ga daje na razpolago Slovenija.

Lepe spomine imam na graški klub. Zdi se mi, da je bilo vzdušje zelo sproščeno. Za vikende smo hodili na Koroško, nato pa čimprej nazaj na Štajersko. Domnevam, da se podobno dogaja tudi na Dunaju. Za večino Korošcev je življenje izven domovine pomenilo odskok v nov, nepoznan svet. Tam kjer teče bistra Mura se mi zdi lepše kot pa tam kjer teče bistra Zila. V gostilnah smo se pogovarjali o stvareh, ki niso bile nujno povezane s fašizmom. Skratka, manj je bilo morbidnega.

Pred kratkim sem se udeležil Komisije za programske vsebine RTV Slovenija, ki ji predseduje Janko Malle (SPZ). Med drugim je bilo govora o poročanju o Koroški v matičnih medijih. Medtem ko so nekateri hvalili strokovno poročanje o bitki za preživetje in grozotah, ki se dogajajo na račun koroških Slovencev, je nekdo pravilno ugotovil, da bi bilo lepo slišati tudi kaj o sodobni kulturi. Neprestano tematiziranje nacionalsocializma in povojnih grozot dela napačen vtis o tem kaj premorejo Korošci.

Kakšna čudovita ugotovitev! Ko bi jo le slišali tudi odgovorni. Na žalost so se le-ti medtem že skregali o politični korektnosti pojma “zamejci”, češ, da ima slab priokus...

Kakorkoli že, potrdila o ponujeni kulturni avtonomiji južne Koroške po plebiscitu leta 1920 nisem zasledil. Menda, tako moj oče, so ponudbo odvrnili, ker je bil predpogoj, da se Slovenci pustijo preštrevati. Danes nam je vsem jasno, da nas je policija že neštetokrat preštela. Sam sem videl svoj akt pri policiji, ko so me zasliševali zaradi napada na zloglasni Jörg’s Treff (nalimal sem nalepko). Ne bi verjeli, kaj vse vedo o vas. Ampak ne samo o vas, temveč o vsakemu prebivalcu te države.

Koroški Slovenci že zdavnaj niso več edini zatirani, čeprav se nekateri tako vedejo. Ozrimo se v prihodnost in nehamo živeti v preteklosti, ki je, kot vsi vemo, bila grozna.

KSŠŠG-ju čestitam k 35-letnici in mu želim še več uspeha in obiskanosti.

V petek vsi vabljeni na razpravo s predsedniki v KSŠŠKju, nato pa vsi na Slovenske dneve v Gradec!!!

KLUB IN KOROŠKI SLOVENC

Ali tem staršem nihče ni povedal, da je pouk na Slovenski gimnaziji v slovenščini?

Simon Ošlak

OD VSEH problemov, ki jih imajo nemško- in slovenskogovoreči Korošci, so dvojezične table najbolj prisotne v javnem kreganju, blatenju in poniževanju. Hočeš, nočeš, moraš, bi lahko rekli, če pomislimo na to, da kot Korošec, sploh, če znaš slovensko, enostavno ne prideš mimo razpravljanja o tem, ali naj oziroma ali naj ne postavijo dvojezične krajevne napise. Mislim, da je bil Janko Messner, ki je rekel, da že samo dejstvo, da na avstrijskem Koroškem govoriš slovensko v javnosti, velja za politično dejanje. In dejansko to lahko tudi rečemo za slovenščino na krajevnih tablah. Korošci to imajo za politično dejanje nekih slovenskih nacionalistov, ki si želijo priključek južne Koroške k Sloveniji. Zdi se mi torej, da tu sploh ne gre za racionalno družbeno vprašanje, ali je dvojezičen napis sam posebi za neko družbo potreben ali nepotreben.

GRE ZGOLJ za politično odločitev gonilnih sil koroške politike, ki so se odločile, da na vsak način preprečijo dvojezične napise. Odločitve racionalno ni mogoče utemeljiti, če prav to skušajo. Eden mojih najljubših argumentov nasprotnikov slovenščine na javnih napisih je, da se bojijo, da turisti, ki prihajajo iz tujine na Koroško, ne vedo ali so v Sloveniji oziroma Jugoslaviji, ali v Avstriji. Tukaj se lepo vidi, za kakšne neumneže imajo mnogi Korošci svoje turiste in to zelo veliko pove o šovinističnem mišljenju, ki vlada v njihovih glavah. Tipičen navidezni argument proti dvojezičnim tablam je tudi nerazumevanje slovenščine večine Korošcev. Se pravi, ljudje sploh ne bi razumeli, v katerem kraju ravno so, ker ne znajo slovensko. Da deloma resda obstaja začasna oslepljenost nemš kogovorečih (večinoma so to v prvi generaciji asimilirani Slovenci), ko vidijo dvojezičen napis in nemudoma oslepijo, sem sam na žalost že doživel. Tukaj gre po mojem za neki antislovenski refleks, ki blokira možgane ob gledanju dvojezičnega napisa. Za žrtve antislovenskega refleksa nemški napis sploh ni viden, ker so umsko ohromeli zaradi slovenskega. Refleks resda obstaja, vendar bi pripomnil, da ni tako razširjen, kakor bi politiki to radi imeli.

PROTISLOVENSKI POLITIKI na avstrijskem Koroškem so v glavnem protislovenski iz čistega oportunitizma. Gre namreč za enostavno formulo divide et impera, katero je rajni deželni glavar Haider zelo učinkovito znal koristiti v svoj prid. Upal bi si trditi, da Haider osebno Slovencev ni sovražil. Ne trdim, da jih je ljubil, toda vse njegove anti-slovenske agitacije, ki so se večinoma manifestirale v pipanju ali premikanju ali preoblikovanju dvojezičnih tabel, so bile čisto racionalne politične odločitve, ki bazirajo na neracionalnih predsodkih. Pri polemiki o dvojezičnih napisih na eni strani pride do razdelitve in spora med nemš kogovorečimi in slovenskogovorečimi Korošci, na drugi strani pa se zaradi njih kregajo tudi politični predstavniki znotraj Slovencev. Pri tem sporu lahko na politični ravni zmagajo samo nemš konacionalci. Če je torej novi

deželni glavar Dörfler že pri svojem prvem javnem političnem govoru v svoji novi funkciji povedal, da na noben način ne misli postaviti dodatnih dvojezičnih krajevnih napisov, potem vidimo, kako imanentno je to vprašanje za preživetje desničarskih oziroma nemš konacionalnih političnih sil. Za Slovence je to vprašanje

bolj simbolnega kakor političnega karakterja. **POMEMBNO ZA** njih je predvsem, da se pač vidi, da še živijo v določenih krajih južne Koroške. Toda kako dolgo še? Seveda razumem argument, da je treba v javnosti izkazati spoštovanje do drugega deželnega jezika in da je to tudi za samozavest Slovencev nekaj pozitivnega. Toda v resnici je polemika o krajevnih napisih nagrobni kamen koroških Slovencev. To vprašanje je namreč past, ki so jo nastavili nemš konacionalci, Slovenci pa se v njo ujemajo precej radi. Na eni strani ta polemika skrbi za razdor med političnimi predstavniki Slovencev, na drugi strani pa odvrča pozornost od veliko večjih problemov, s katerimi se bi bilo treba nujno soočiti.

BOJIM SE namreč, da bodo nekoč zares postavili vse zahtevane dvojezične napise, vendar nobenega več ne bo, ki bo razumel slovenskega. Vsi napisi tega sveta namreč nič ne pomagajo, ko pa je vedno manj Slovencev na Koroškem, ki bi jih znali brati. Zakaj se ne govori z isto vehemencnostjo o tem, da pouk slovenščine postaja na vseh šolah vedno slabši, ker so učitelji vedno manj kvalificirani? Poleg tega pa se Slovenci v šolski izobrazbi radi prislinjajo večinskemu narodu z dodatno ponudbo italijanščine, ker je slovenščina očitno premalo vredna, da bi se lahko samo z njo pridobilo šolarje. Ne razumite me napačno. Osebno nimam nič proti italijanščini, toda dobro vem, kakšno mišljenje tiči za pretiranim promoviranjem italijanščine v slovenskih šolah in vrtcih: sramežljivost. Namesto da bi najprej poskrbeli za kvaliteten pouk materinščine, iz nekega popolnoma napačnega pojmovanja spoštovanja do drugih jezikov pozabijo na lastnega. Na žalost je pot razvrednotenja slovenskega jezika na Koroškem ubrala tudi Gimnazija za Slovence v Celovcu.

ŽE KO sem jaz v devetdesetih tam hodil v šolo, sem imel občutek, da pouk slovenščine vedno bolj postaja podoben pouku tujega jezika. Vrata so na široko odprli tudi za nemš kogovoreče Korošce in dodatno nudijo intenziven

pouk italijanščine. Toda za kakšno ceno? Z ogorčenjem moram poslušati poročila mlajših študentskih kolegov, ki mi poročajo, da se starši pri profesorjih slovenske gimnazije vedno bolj razburjajo, da preveč govorijo slovensko, ker njihov ubogi sin ali njihova uboga hčer ničesar ne razume.

ALI TEM staršem nihče ni povedal, da je pouk na Slovenski gimnaziji v slovenščini? Ali ti starši nočejo, da se njihovi otroci naučijo slovenščine? Ali ni na Koroškem dovolj šol, ki nudijo pouk v nemščini, tako da lahko otrok vse razume, ne da bi se moral naučiti slovenščine? Kakor je absurden očitek učitelju slovenske gimnazije, da preveč poučuje v slovenščini, je pri takem razvoju tudi ravno tako absurdno, da se govori o nekih dvojezičnih napisih, namesto, da bi za to poskrbeli, da sploh še kdo zna slovensko v tej deželi.

Za to lahko Slovenci mirne volje poskrbijo sami in noben Haider ali Dörfler jih tukaj ne ovira, pa vendar si sami škodo delajo.

V ZVEZI z italijanščino bi rad še navedel komentar Friedricha Orterja, sicer zelo dobrega novinarja ORF-a, ki vedno poroča od tam, kjer je najbolj kruto. Zelo kruta pa je bila tudi njegova izjava pri oddaji Lebenskünstler, kjer je na vprašanje rajnega Helmuta Zilka, kaj kot Korošec meni o problematiki dvojezičnih krajevnih napisov, odgovoril, da zaradi njega lahko postavijo tudi trojezične napise. Tudi italijanščina ga poleg slovenščine in nemščine sploh ne bi motila. Verjamem, da ga ne ne bi motila, saj očitno sploh ni razumel problema, pa čeprav je drugače zelo inteligen ten in celo slavistiko je študiral na Dunaju. Tu smo pri naslednjem problemu: tudi pristaši dvojezičnih napisov včasih take od sebe dajejo, da ti lasje pokonci štrlijo. Problem dvojezične table na Koroškem ni število napisov, pač pa dejstvo, da je tam tudi slovenščina. In če bi, kakor Orter meni, dodali tudi italijanščino, potem bi to bila fatalna napaka, ki bi še najbolj razveselila nasprotnike Slovencev. Včasih se res sprašujem, kdo je prišel na idejo, da na avstrijskem Koroškem obstaja italijanska manjšina. Nikoli je ni bilo in ni je treba umetno ustvarjati. Ena manjšina je za Koroško že čisto zadosti, če ne preveč. Če bi na krajevni napis dodali recimo še angleščino ali italijanščino, potem bi to pomenilo popolno razvrednotenje slovenščine, ki ima z razliko do italijanščine ali angleščine status drugega uradnega jezika na dvojezičnem ozemlju. Samo zato govorimo o dvojezičnih tablah. Tu ne gre za neko miloš čino ali za darilo, pač pa za obveznost Avstrije, ki je leta 1955 z zavezniškimi silami podpisala državno pogodbo in se s tem obvezala za postavitev dvojezičnih krajevnih oznak na Koroškem pa tudi na Štajerskem, kar ljudje, sploh pa Štajerci, radi pozabljajo.

ČE SE pripeljete po avtocesti v Gradec, lahko pred mestom vidite krajevno tablo s približno dvajsetimi različnimi jeziki, med drugim slovenščino, in nobeden se še ni razburjal. Predstavljajte si, kaj bi se zgodilo, če bi bila ta tabla samo dvojezična...

JUBILEJNI IN & OUT OB 35-LETNICI

IN:

- POPULIZEM
- WERNER Faymann
- DAS Kapital
- BREZVEZNI AMS

tečaji za brezposelne

- POLITIČNA

ZLORABA KRIŽA

OUT:

- EVROPSKE parlamentarne volitve

- ULRIKE Lunacek

- KAPITALIZEM

- SKORAJ vsi politiki

(Faymann izključen)

- BANKE

SLOVENSKI DNEVI - SLOWENISCHE TAGE

27.-29.05.2009, KSŠŠG, Mondscheingasse 9

delavnici teater literatura glasba žur
Workshop Theater Literatur Musik Party

www.ksssg.at

Wallkan

feat.

VODKA · BUREK · BALKANROCK ·

29.05.2009, 20:00

Wall-Innenhof, Merangasse 70

Wallkan ist wetterfest.

Live - Vesna Petković Quartett
on decks - BJ Crna Trava,
BJ Nevenko (Balkanica-Graz)

Eintritt frei bis 22:00

Mohorjeva
Celovec

Tvoj partner za doma in ves svet ...

STENČENIČ

TVOJ PARTNER ZA TRANSPORT + TURIZEM
DOBRLJAS / TELEFON 04236 / 2010.12

DER BUREK

Der feine bosnische Spezialität am Griesplatz

